

Hirmu suured silmad

“Emme, palun jäta tuli põlema!” palus Villiam. Ta tõmbas teki silmini ja vahtis lakke.

“Sa oled juba nii suur poiss, et ei peaks enam midagi kartma!” arvas emme.

“Ma ei kardagi,” vastas Villiam. “Aga tule võiksid ikka põlema jätta.”

“Kas sa tead seda ütlemist, et hirmul on suured silmad?” küsis emme ja seletas ise ütlemise lahti:

“Vaata, kui sa midagi kardad, hakkad igasugu asju ette kujutama. Seepärast öeldaksegi, et hirmul on suured silmad. Tegelikult pole sul, pojake, siin toas mitte midagi karta!”

Emme naeratas ja hakkas lastetoa ust sulgema.

“Jäta uks ka lahti!” palus Villiam.

“Hea küll,” nõustus emme ja lahkus, jättes ukse paokile.

Ümberringi jäi kõik väga vaikseks. Villiam keeras end kõhuli ja vaatas läbi akna posti otsas kõlkuvat laternat. See muudkui kõikus ja kõikus ja muutus justkui järjest tuhmimaks. Korraga tundus Villiamile, et näeb aknaklaasil kahte silma. Silmad kasvasid järjest suuremaks ja suuremaks. Lõpuks ei mahtunud nad enam akna peale ära ja libisesid seinale. Peagi olid kaks silma võtnud enda alla terve seina. Toas läks hämaraks ja silmad seinal lõid helendama.

“Kes sa oled?” küsis Villiam väriseval häälel.

“Hirm,” vastasid silmad. “Sinu hirm.”

“Miks sul nii suured silmad on?” küsis Villiam.

“Aga sellepärast, et näeksin korraga esikus varitsevat halli mehikest, trepialust pika londiga kolli ja issi kabinetis askeldavaid rohelisi kääbuseid.”

“Aga kas sa WC-s varitsevat hambutut tädi ka näed?”

“Kas seda, kes potist pea välja pistab ja su sisse imeb?”

“Seda jah.”

“Näen ikka. Ma näen isegi su voodialust nähtamatut kolli.”

Villiam võttis voodi kõrvalt riiulilt vibu ja lasi noole hirmule täpselt keset silma.

“Ai! Ai-ai!” kiunus hirm.

“Noh, mida sa nüüd näed?” küsis Villiam.

“Hall mehike esikus muutus lihtsalt issi mantliks,” vastas hirm, “ja trepialune koll tolmuimejaks.”

Villiam tõusis voodist, läks esikusse ja vaatas halli mehikese poole – tõepoolest, mantel mis mantel. Siis kummardus ta trepi alla ja nägi pika londiga kolli asemel tolmuimejat. Kui ta issi kabineti poole vaatas, nägi ta ukse alt imelikku rohekat valgust ja talle tundus, justkui oleksid seal liikunud mingid varjud. WC poolt kostis kahtlast korinat. Villiam läks ruttu oma tuppa tagasi ja laskis teise noole hirmu teise silma.

“Ai!” kiunatas hirm. “Halasta mu peale!” Silmad seinal kahvatusid ja kahanesid päris väikesteks.

Villiam läks nüüd WC-sse, pani tule põlema ja istus potile. Istus ja ootas. Kusagilt sügavusest oleks justkui kostnud vaikset korinat, aga kui Villiam oli oma häda ära teinud, jäi seegi korin vait. Poiss tõmbas vee peale ja näitas potile keelt.

Issi kabineti uks oli paokil ja Villiam hiilis tasakesi lähemale. Kabinetist kostis klahvide klõbinat ja kui Villiam pea ukse vahelt sisse pistis, nägi ta issit arvuti taga istumas.

“Noh, poja, kas und ei tule?”

“Käisin pissil,” ütles Villiam. Issi tegi talle kalli ja andis otsaette korraliku musi. Villiam läks oma tuppa, ronis voodisse ja vaatas seina enda vastas. Silmi ei olnud enam. Latern akna taga põles kollase valgusega ja Villiam uinus magusasse unne. Läbi une tundis ta veel, kuidas issi talle teki lõua alla kohendas ja pika pai tegi.

Klaver suus

Villiam ei viitsinud hambaid pesta. Mõnikord tegi ta lihtsalt näpu hambapastaga kokku ja tõmbas paar korda üle hammaste.

Õde Liisu nägi seda pealt ja ütles:

„Tead, Villiam, kui sa hambaid ei pese, kukuvad varsti pooled neist välja ja su suu hakkab meenutama klaverit!“

„Mismoodi klaverit?“ ei mõistnud Villiam.

„Noh, ilma hammasteta kohad on nagu mustad klahvid ja hambad on nagu valged klahvid. Ja kui sul on augud vaheldumisi hammastega, siis ongi nagu klaver – mustad ja valged klahvid vaheldumisi.“

„Mis siis!“ ütles Villiam, tegi õele pörsanägu ja läks heitis voodisse.

„Klaver?“ mõtles ta ennast küljelt küljele keerates ja korruga oli ta suures kontserdisaalis. Saal oli puupüsti rahvast täis ja tema seisis laval.

„Nüüd esitab Sass teile unustamatu klaveripala Villiami hammastel!“ ütles mustas ülikonnas onu läbi mikrofoni.

Sass oli Villiami lasteaia kõige mustemate kätega poiss. Ta ei pesnud oma käsi vist kunagi. Ja seesama Sass tuli nüüd lavale, urgitses ninas ja kõrvades, pistis käe püksi ja sügas tagumikku. Siis võttis ta käe välja ja tuli Villiami juurde.

„Noh, tee oma suu lahti!“ Sass sirutas oma haisva käe Villiami suu juurde.

„Eiiiii!“ karjus Villiam ja tõrjus Sassi kätt suust eemale.

Korraga oli kontserdisaal koos rahva ja Sassiga kadunud. Villiam oli nüüd oma lasteaias, kus õpiti parasjagu ksülofoni mängima. Ksülofon on selline puust plaatidega muusikariist, mis meenutab natuke klaverit ja kuhu peab puust haamrikestega lööma. Alguses mängisid kõik oma ksülofonil, aga natukese aja pärast ütles keegi, et peaks Villiami ksülofoni ka ära proovima.

Kõik lapsed kogunesid Villiami juurde järjekorda ja hakkasid tema hammaste peal mängima. Villiam ei saanud kuidagi suud kinni panna – ta oli nagu ära nõiutud.

Kui kõik rühma lapsed olid tema hammaste peal haamrikestega mitu ilusat muusikapala esitanud, kumises Villiami pea päris korralikult. Ja kuna ta suud kinni panna ei saanud, jooksis ta lõpuks lahtise suuga lasteaiast välja.

Välisuks aga ei viinudki õue, vaid hoopis mingisse klassiruumi, kus koolilapsed parasjagu pliiaatsitega klõbistasid.

„Näe, Villiam tuli!“ hüüdis keegi. Lapsed kogunesid Villiami ümber ja üks tüdruk venitas tema suunurgad pingule. Teine tüdruk pistis paksu pliiaatsi ühest hambaaugust sisse ja teisest välja.

„Näe, ta ei pea isegi suud lahti tegema, aga pliiaats käib suust läbi!“

„Ta on meie uus pinal!“ ütles paksu patsiga tedretähniline tüdruk.

Korraga kadus klassiruum ja kadusid lapsed.

Villiam oli jälle oma voodis ja tundis suus imelikku maiku. Ta lükkas teki pealt, läks vannituppa ja pesi hambad korralikult ära.

Kui ta uuesti pikali heitis, sattus ta taas kontserdisaali, aga seekord oli lava peal hoopis Sass ja Villiam istus oma särava naeratusega esimeses reas. Sass oli just oma tagumikku süganud ja esitas nendesamade sõrmedega oma hõredatel hammastel inetut klaveripala. Terve saal naeris ja Villiam naeris kaasa. Väga lõbus oli!

Legolinn

Laupäeva õhtul tuli Villiamile lõhkumise isu peale. Ta oli just lõpetanud suure legolinna ehitamise. Linnas oli bensiinjaam, politseimaja, parklad, kauplused ja isegi raekoda. Ja kõik selle, mis Villiam ehitanud oli, lõhkus ta mõne minutiga laiali.

Ema vaatas ukse vahelt ja vangutas pead. Isa vaatas ukse vahelt ja vangutas pead. Õedki vaatasid ja vangutasid pead.

“Kui nad niimoodi pead vangutavad, tuleb neil pea otsast ära,” mõtles Villiam ja keeras ühel legomehikesel pea otsast.

Lõhkumisest väsinud, istus Villiam voodile ja jäi mõttesse. Ta mõtles, et ehitada on tore, aga lõhkuda on ka tore. Et kumb siis toredam on?

Niimoodi mõtiskledes tundis ta, et hakkab kasvama. Toa seinad kadusid ja tema ümber laius korraga suur linn pilvelõhkujate ja sildadega.

Villiam tõusis ja kasvas nii suureks, et kõige kõrgemad majad ulatusid talle vaevu põlvini. Ta astus edasi ja majad, mis ta jalge ette jäid, varisesid rusudeks. Sillad purunesid nagu makaronid ja puud tulid koos juurtega maa seest välja.

Inimesed jooksid kahte lehte laiali ja autod pagesid kõrvaltänavatele.

Mida kaugemale Villiam astus, seda kõrgemaks

muutusid majad. Vahepeal tundus Villiamile, et hoopis tema ise kahaneb. Lõpuks oligi Villiam sama suur kui kõik teised inimesed. Ta seisis keset teed ja vaatas enda ümber. Autod ja inimesed pagesid ikka veel. Miks siis? Ja korraga kuulis ta samme. Need olid hiiglase sammud. Villiam tõstis pilgu üles ja nägi kauguses hiiglast tema suunas tulemas. Mütaki! Mütaki! Ja majad muudkui langesid ja puud murdusid. Kui hiiglane jõudis televisioonimastini, väänas ta selle otsa vastu maad.

“Appi!” karjusid inimesed. “Villiam tuleb!”

“Ma olen siin!” püüdis Villiam hõigata, aga keegi ei kuulnud teda. Hiiglasest Villiam aga muudkui lähenes ja lähenes. Väike Villiam mõtles, et peaks kusagile peitu pugema. Aga kuhu? Hiiglane võis tema peidupaiga ühe sammuga laiaks litsuda.

Nüüd tuli väiksele Villiamile mõte. Ta sõitis liftiga hästi kõrge maja katusele, võttis valge T-särgi seljast, sidus selle kaika otsa ja keerutas pea kohal. Kui hiiglasest Villiam temani jõudis, jäi ta seisma ja vaatas väikest Villiamit.

“Mis sa vehid siin?” küsis ta muiates.

“Kas sa siis ei tea,” ütles väike Villiam, “et valge lipuga vehkijat ei tohi ära tappa? Sõjas lehvitati valget lippu siis, kui taheti vaherahu teha ja läbirääkimisi pidada.”

“Mida ma ikka siin räägin?” ütles hiiglane. Ta kummardas ja võttis majast kinni.

“Ära tee!” palus väike Villiam. “Mina olengi ju sina, ainult väike!”

Hiiglane vaatas teda lähemalt ja tundiski ära. “Tõepoolest!”

Ta võttis väikse Villiami pihku ja tõstis silmade kõrgusele.

“Tahad ma pigistan sind natuke?”

“Ei,” oli väike Villiam vastu. “Ära pigista! Mul on kõht täis!”

“Või keeraks sul pea otsast?”

“Ära seda ka tee!”

“Aga ma tahan lõhkuda!” ütles hiiglane.

“Sa parem ehita vahepeal!” soovitas väike Villiam. “See on ka päris põnev!”

Hiiglasest Villiam mõtles natuke ja panigi väikse Villiami katusele tagasi.

“Tõepoolest, kui teeks õige uue linna?”

Kõik olid õnnelikud, et hiiglane lõhkumise jättis ja ehitama hakkas. Terves linnas tehti nüüd ilutulestikku ja karjuti hurraa. Pidustused kestsid hommikuni.

Väike Villiam ärkas oma voodis ja mõtles, et kuidas ta sinna sai. Alles oli ta ju olnud ühe kõrge maja katusel.

Oli ilus pühapäeva hommik ja päike paistis põrandavaibale. Vaiba peal oli laiali lammutatud legolinn ja ühe imekombel terveks jäänud kõrghoone katusel seisis legomehike. Tal oli käes kaika otsa seotud valge T-särk.